

ærede sidste Taler stillede det sig saa forførdeligt, at man ikke havde Lov til at skyde en legal Dyr, men det er jo en Hovedregel i vor Lovgivning, at man ikke har Lov til at skyde Dyve, og det kan altsaa ikke være saa forbausende, at man ikke maa skyde en enkelt Slags Dyve. Hvad Bøfeler, Sildere og Maaerer angaar, da kan jeg forsikre ham om, at jeg ved saadanne Dyr er bleven berøvet hele Flokke af Duer, men disse Dyr maa man jo heller ikke skyde, og forsaavidt blive de jo ogsaa legale Dyve, som ikke maa skydes. Med Hensyn til at jeg skulde have hentet Exempler fra fremmede Lande, da er det vel saa, at jeg nævnte England, og jeg anførte de Grunde, hvorfor jeg nævnte det, men Hovedexemplerne hentede jeg fra Danmark selv. Mindst af Alt kunde det falde mig ind at hente dem fra Syerrig af den simple Grund, at der ikke der findes Markmus. Disse Dyr kunne ikke leve i den stenede Jord oppe i Småland og højere oppe, og det er intet Under, at Ræven ikke spiser de Dyr, der ikke findes der. Naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgfreds (Jens Jensen) omtalte disse Der Sydvest for Tjen, da er det netop dem, hvorfra jeg anførte mine Exempler, idet jeg gjorde opmærksom paa, hvilket Arstal det var, hvilke Klager der havde lydt fra disse Der, og hvorefter man i Aarene 1817 og 18 drøftede Midlerne til at hjælpe dem, og dernæst, at man sendte Ræve derover, og at disse i kort Tid totalt befriede Derne for Markmus. Siden den Tid har der ingen Markmus været der, og derfor er der heller ingen Ræve. Jeg er vis paa, at der endnu findes ældre Følk, der ere saa gamle, at de kunne huske dette, og som ville bevidne, at der 1/2 Aar efter, at Rævene vare komne derover, ikke fandtes flere Markmus. Sa, saa skød man naturligtvis Rævene bort, thi da havde de gjort deres Nytte, disse legale Dyvekægte. Hvis det ærede Medlem sendte et Par Markmus derover, eller de tilfældigvis kom derover, lad os saa prøve paa, om de ikke formerede sig, om der ikke igjen kom til at lyde Klager fra Byboerne, og om man ikke igjen vilde sende Ræve derover for at ødelægge Markmusene.

J. Jensen: Jeg skulde kjende meget lidt til vort Udsætt og hele Udsætt her i Danmark, hvis jeg skulde tro, at Rævene saa totalt havde ødelagt Markmusene paa disse Der, at der ikke var blevet et Par tilbage, som det ærede Medlem anbefalede mig at sende derover. Nei, det maa det ærede Medlem ikke bilde mig ind, der er vist blevet mange Par tilbage; dertil kjender jeg for godt til dette Forhold.

C. B. Nimestad: Jeg har aldrig ment, at det ærede Medlem skulde sende et Par Markmus derover af dem, som vare der iforveien, men det var netop dem, som ikke vare der, jeg vilde have sendt derover.

Thorup: Det vil vistnok forundre det høie Thing, at jeg paa Sagens nuværende Standpunkt tager Ordet, men jeg haaber, det høie Thing vil undskylde min Tilbageholdenhed ved Sagens tidligere Behandling. Det vil erindres, at hele Udvalget ved den tidligere Behandling var enigt og tilbølgelig ogsaa med den høitærede Minister, især med Hensyn til Retsspørgsmaalet. Hvorfor jeg nu har været med til den Indstilling, som er kommen fra de ærede Medlemmer, for hvilke det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds staar i Spidsen, er ikke, fordi jeg finder dette Forslag bedre end, hvad Udvalget tidligere havde foreslaaet; dette er saa langt fra at være Tilfældet, at jeg tværtimod finder, at det staar langt tilbage for det, som Udvalget tidligere havde indstillet, og jeg skal komme tilbage til at begrunde denne min Mening. Hvorfor jeg har tiltraadt dette Forslag under Nr. 5, er af den Grund, at jeg høier mig for Thingets Afstemning her i Salen under Sagens forrige 3die Behandling, idet Thinget da gav tilkjende, at det ikke billigede Udvalgets Forsøgningsmaade i Sagtager. Grunden, hvorfor jeg hellere havde set denne Fremgangsmaade, skal jeg nu forklare. Det staar for mig saaledes, at den overveitende Del af vore vilde Dyr og især vore Fugle gjør betydelig Nytte baade i Mark, Eng og Skov ved at udrydde en Mængde Orme,